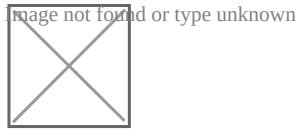

Ο άγιος νεομάρτυρας Ιωάννης ο ράφτης

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήταν μια εποχή που η Κωνσταντινούπολη, μετά την άλωσή της από τους Τούρκους, φιλοξενούσε πολλών ειδών εθνικότητες και θρησκείες. Μουσουλμάνοι, Χριστιανοί, Εβραίοι, Αρμένιοι, Φράγκοι και άλλοι πολλοί είχαν ως τόπο διαμονής τους την κάποτε δοξασμένη και τιμημένη πρωτεύουσα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

[Ioannis_raftis_thasos_mesa copy](#)

Στο κέντρο της Πόλης λοιπόν, στον Γαλατά, είχε το ραφτάδικό του ένας χριστιανός, ο οποίος είχε στη δούλεψή του ένα δεκατετράχρονο παιδί, τον Ιωάννη. Ο **Ιωάννης** δεν είχε γεννηθεί στην Κωνσταντινούπολη. Καταγόταν από το **νησί της Θάσου**, από το χωριό Μαριές, και είχε φτάσει στον τόπο αυτόν με τη βοήθεια κάποιων συμπατριωτών του, με το σκοπό να γίνει ράφτης. Έτσι λοιπόν, προκειμένου να μάθει την τέχνη, κατέληξε στο ραφτάδικο του χριστιανού αυτού για να τον βοηθάει με τις δουλειές και τις παραγγελίες του.

Μια μέρα του Δεκέμβρη, ο ράφτης έστειλε τον Ιωάννη να αγοράσει κλωστές από έναν Εβραίο έμπορο. Πρόθυμος ο δεκατετράχρονος, κατευθύνθηκε προς το συγκεκριμένο μαγαζί. Ζήτησε από τον έμπορο τις κλωστές που χρειαζόταν, όμως αυτός για κάποιο λόγο αρνήθηκε. Ήθελε περισσότερα χρήματα για να του τις δώσει; Ήθελε να του δώσει λιγότερες; Λίγη σημασία έχει στην ιστορία μας. Άρχισαν να διαφωνούν και να μαλώνουν.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η φωνή του χότζα από τον μιναρέ να καλεί τους μουσουλμάνους για προσευχή. Πάνω στα νεύρα του ο Εβραίος έμπορος βγήκε έξω και φώναξε προς τους Τούρκους: «Δεν ακούτε αυτό το παιδί που βρίζει την πίστη σας και το προσκύνημά σας;». Οι Τούρκοι ακούγοντας τα λόγια του εμπόρου αμέσως έγιναν έξαλλοι και άρχισαν να χτυπούν τον έφηβο. Άδικα φώναζε ο Ιωάννης: «Ψέματα λέει, ψέματα».

Στη συνέχεια τον έσυραν μέχρι τα ανάκτορα και τον παρουσίασαν μπροστά στον Βεζίρη. «Αυτό το παιδί έβρισε την πίστη μας», τον συκοφάντησαν. «Πρέπει να τιμωρηθεί». Ο Βεζίρης κοίταξε τον νεαρό μες στα μάτια. Του φάνηκε καλό και

γεροδεμένο παλικάρι. Τι καλά που θα ήταν να τον έκανε Τούρκο! Η θρησκεία τους χρειαζόταν τέτοια παλικάρια. Αυτά σκέφτηκε και του είπε: «Έλα να γίνεις Τούρκος, να γλιτώσεις τη ζωή σου και εγώ θα σε κάνω πλούσιο. Άφησε την πίστη σου και έλα στη δική μας».

Ο Ιωάννης ακούγοντας τα λόγια αυτά διόλου δε δείλιασε. Σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τον Τούρκο ίσια στα μάτια και απάντησε περήφανα: «Ποτέ δεν θα αρνηθώ τον γλυκύτατόν μου Ιησού Χριστό, ακόμα κι αν με βασανίσετε, ακόμα και αν μου χαρίσετε όλο το βασίλειο σας».

Ο Βεζίρης για λίγο τα 'χασε. Η αποφασιστικότητα του παιδιού τον τάραξε. Ετοιμάζεται να του πει κι άλλα για περισσότερα πλούτη, για περισσότερα αγαθά. Όμως τα μάτια του συναντάνε το σκληρό, γενναίο βλέμμα του Ιωάννη. Όχι, αποκλείεται να αλλάξει τη γνώμη του μικρού αυτού ήρωα, αποκλείεται να βάλει σε πειρασμό την αγνή του καρδιά. Έτσι, κατεβάζοντας το βλέμμα, διατάζει τον αποκεφαλισμό του νεαρού χριστιανού.

Ο Ιωάννης όμως δεν φοβήθηκε. Δεν φοβήθηκε όταν τον έσερναν στην αγορά για να τον αποκεφαλίσουν. Δεν φοβήθηκε όταν αντίκρισε τον δήμιο του. Ούτε όταν είδε το τσεκούρι να σηκώνεται ψηλά. Γιατί ήξερε. Ήξερε ότι θα πέθαινε για τον γλυκύτατό του Ιησού Χριστό, γεγονός που τον γέμιζε χαρά και συγκίνηση. Ήξερε ότι η ψυχή του θα παραδινόταν στους αγγέλους και θα είχε για πάντα συντροφιά τον Χριστό και τους αγίους.

Image not found or type unknown

Ο άγιος Ιωάννης ο ράφτης από τη Θάσο άφησε την τελευταία του πνοή στην Κωνσταντινούπολη, στις **20 Δεκεμβρίου** του έτους 1652. Εκείνη ήταν η μέρα που έγινε κι αυτός ένας από τους νεομάρτυρες της Εκκλησίας μας αλλά και πιο απλά ένα παράδειγμα αγνότητας, γενναιότητας και πίστης.

Α.Σ.